

РЕШЕНИЕ

№ 1528

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12608** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от процесуален представител на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. против Решение от 06.08.2021г. на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав по НАХД № 4948 по описа за 2020г. С решението е отменено Наказателно постановление № 22-006324/13.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.416, ал.5 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за неизпълнение на дадено с Протокол за извършена проверка /П./ № ПР 1922317/02.08.2029 г. задължително предписание № 5. С касационната жалба се твърди неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Касаторът счита, че работодателят въпреки, че е начислил дължимото възнаграждение по трудовото правоотношение с наетия по трудов договор геодезист за м. март 2017г., същият не го е изплатил. В тази връзка подробно аргументира, че трудовото задължение е начислено във ведомост за заплата, поради което същото е установено по своя размер. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт като постанови нов, с който да потвърди издаденото НП. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юрисконсулт, който претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - с депозиран отговор на касационната жалба излага подробни доводи, относно неоснователността ѝ като моли да се остави в сила решението на СРС.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Според задължителните за касационната инстанция фактически установявания на Софийския районен съд, при проверка на инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“ – С. на 03.07.2019 г., 10.07.2019 г., 16.07.2019 г., 30.07.2019 г. и на 02.08.2019 г. за спазване на трудовото законодателство от [фирма] е установено, че не е изплатена стойността на уговореното трудово възнаграждение за положения труд от лице назначено с трудов договор за 20 месеца, в периода от месец януари 2017г. до месец май 2019г., включително и за м. март 2017г. Констатацията е отразена в Протокол за проверка, връчен на представляващия дружеството на 02.08.2019г. В т.5 от Протокола се съдържа задължително предписания за изпълнение, в т.ч. работодателят да изплати на М. Ц. Н. стойността на уговореното трудово възнаграждение, съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за м. март 2017 г. за положения от него труд за този месец, съгласно чл.128, т.2 от КТ, в срок до 26.08.2019 г. При извършена последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания, приключила на 17.09.2019 г., от работодателя не са представени доказателства, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Н. за гореспоменатия месец. Във връзка с това като приел, че предписанието не е изпълнено, от страна на актосъставителя е съставен акт за установяване на административно нарушение по чл.415, ал.1 от КТ. Срещу съставения АУАН в Дирекция „Инспекция по труда“ постъпило писмено възражение от дружеството-работодател, което било преценено за неоснователно и въз основа на горепосочения акт е издадено обжалваното наказателно постановление. Пред СРС са представени писмени доказателства - платежно-разчетна ведомост за месец март 2017 г., банкови извлечения касаещи процесния период. Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът обоснова извод за незаконосъобразност на НП.

От правна страна първостепенният съд е приел, че са допуснати нарушения на разпоредбите на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, изразяващи се в непълно и неточно описание на нарушението и обстоятелствата при извършването му при съставяне на АУАН и НП. В същите не се сочи размерът на дължимото възнаграждение на Н. за месец март 2017г. Срещу такива факти дружеството жалбоподател не се е защитавало, тъй като същите не са отразени, поради което обвинението срещу дружеството-работодател е неясно. При тази фактическа обстановка и с оглед събраните по делото доказателства районния съд приема още, че наказателното постановление следва да се отмени, тъй като връчените предписания са били изпълнени от работодателя към момента на налагане на принудителната административна мярка по чл.404, ал.1, т.1 от КТ.

Въззивното решение е неправилно.

Разпоредбата на чл.404, ал.1, т.12 КТ гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, в частност по т.12 да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание, винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, то след изтичане на крайния срок за изпълнението му - в случая на 26.08.2019г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието, и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено. Времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

Отговорността на дружеството е ангажирана за неизпълнение на даденото му задължително предписание под № 5 от Протокол за извършена проверка № ПР 1922317/02.08.2019г. със срок за изпълнение 26.08.2019г. Даденото на основание чл.404, ал.1, т.12 КТ задължително предписание представлява индивидуален административен акт, законосъобразността на който може да бъде оспорена по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс – чл.405 КТ. По силата на изр.2-ро на чл.405 КТ даденото на основание чл.404, ал.1 КТ подлежи на предварително изпълнение. Отделно от това процесното предписание е влязло в сила след като било оспорено в 14-дневен срок пред решаващия административен орган, който с решение на основание чл.97, ал.1 от АПК от 29.08.2019 г. отхвърлил жалбата като неоснователна. Административният акт не е атакуван пред съда по реда на АПК и е влязъл в сила. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност, включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините, довели до неизпълнение на даденото предписание. Доводите, че възнаграждението не е дължимо, касаят законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежат на проверка в процедурата по оспорването му, но не и в настоящото производство.

Недоказани остават изводите на въззивния съд, че дружеството - работодател е изплатило сумата на дължимото възнаграждение на работника Н., макар и същият да е заявил в съдебно заседание, че претендира само за трудови възнаграждения за последните два месеца от прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма]. На първо място в платежно-разчетната ведомост за месец март 2017г. липсва подписа на лицето Н.. На следващо място, противно на твърденията на работодателя, че възнаграждението за м. март 2017г. е изплатено по банков път, в гореспоменатата ведомост е отразено, че сумата за получаване за м. 03.2017г. е 400.97 лева в брой, като прави впечатление, че срещу „Аванс“ е отразено 0.00 лева. Следва да се отбележи и фактът, че Н. в съдебно заседание не е бил категоричен, че е получил пълното си трудово възнаграждение за посочения месец, тъй като става ясно, че му се е плащало по различен начин и на части - понякога по банков път, понякога на ръка и не е

изчислявал дали е получил цялото си възнаграждение. Съгласно конкретната ведомост обаче, аванс за м. март 2017г. на работника не е изплащан. Освен това, след прекратяване на трудовото правоотношение с дружеството-работодател, Н. е получил покана за възстановяване на всички суми, преведени по банковата му сметка с основание „аванс“, което доказва, че работодателят не счита тези пари за трудово възнаграждение.

Анализът на цитираните доказателства и обстоятелството, че дружеството до приключването на проверката, а и в хода на настоящото производство, не е представило платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на работника, обосновават извода, че дадените предписания от органите на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. не са изпълнени в определения срок, респективно, че дружеството-жалбоподател в посочения срок не е изплатило трудовото възнаграждение за месец март 2017 г. на посочения в процесното предписание работник.

От материалноправна гледна точка административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл.415, ал.1 КТ, която предвижда отговорност при неизпълнение на задължителните предписания на контролните органи за спазване на трудовото законодателство. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифров квалификация.

По отношение на наложената “имуществена санкция” в размер на 2000 лева, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че предвидената от законодателя санкция в разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ е относително определена в границата от 1 500 до 10 000 лева. В конкретния случай административнонаказващият орган е наложил имуществена санкция над предвидения от закона минимален размер. Съдебният състав обаче счита, че така определена като размер санкцията се явява прекомерна и несправедлива, доколкото няма изложени достатъчно убедителни аргументи за причините, наложили налагане на санкция над минималната. В тази насока е налице нарушение на чл.27, ал.2 и ал.3 от ЗАНН, които императивно повеляват наказващият орган да обсъди посочените в тях обстоятелства и да мотивира своето решение за налагане на определено наказание. Съдът намира, че санкцията за извършеното нарушение следва да бъде определена в минималния предвиден от закона размер, а именно в размер на 1 500 лева.

При безспорно установено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ, решението на районния съд следва да бъде отменено, а обжалваното наказателно постановление изменено, като размерът на наложената санкция бъде намален до законоустановения минимум от 1500 лева.

При този изход на спора на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.63д от ЗАНН вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер - 80,00 лв.

По изложените по-горе съображения и на основание чл.222, ал.1, във връзка с чл.63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 06.08.2021г. на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав, постановено по НАХД № 4948/2020г. и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-006324/13.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ, за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ, като НАМАЛЯВА размера на наложената санкция на 1500 лева.

ОСЪЖДА В и Д И.“ О. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. разноси по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.